

Olyan emberré váltam, aki megvédte volna gyerekkori önmagát, és ez volt a legbátrabb döntés, amit valaha hoztam. Azt mondják, ha annyira vágyasz valamire, az azért van, mert már a tiéd a jövőben – talán egy másik életben? De ebben az életben van két betű, amivel nem tudok megbékélni, és felemészt belülről. 6122 magyar szó van az „Sz” betűvel, mégis amikor a barátnőm arról panaszkodik, mennyire idegesítőek a szülei, nem tudok megszólalni. Mert hogyan is tehetném? Mondhatnám, hogy „szülők”, mert technikailag ketten vannak, de én csak egyet számolok annak a másik talán csak egy barát. De ő, ő az, aki nem csak hogy életet adott nekem, de aki életet öntött belém, aki talán egy kicsit vagy talán egy kicsit többet, benne van minden részemben. Ezért nekem van, Anya. Gyakran gondolom, hogy apám azért neheztel rám annyira, mert bennem meglátja azt, amit benne is szeretett. És ez zavarja, mert tudja, hogy valaki egyszer majd ugyanúgy szeretni fog engem is, mint ahogyan ő szerette, és ugyanúgy meg is fog bántani. Fél attól, hogy én is elmegyek, pont úgy, ahogyan ő tette, és ott hagyom pont úgy ahogyan ő tette. De nem, én nem vagyok olyan bátor, mint ő. Nem tudtam megmondani neki hogyan bánjon velem, vagy megfenyegetni, hogy elmegyek, mert tudja, hogy félig ő vagyok és ez gyengévé tesz. A legérzékenyebb módon. Mégis a legnagyobb szívfájdalmat az okozta, amikor rájöttem, hogy anyámnak is hatalmas szerepe volt abban, ahogyan apámat látom és hogy nem ő volt az egyetlen gonosz a történetemben, igazából az is az övék volt. Úgyhogy akkor mégis csak szüleim vannak? Hisz egyenlővé tették egymást ilyen téren, de valahogy engem mégsem tudtak összhangban eltartani. Régen, anya egy turkálóban dolgozott a falunkban, mert inkább volt ott egész nap, mint hogy engem nézzen felnőni, de nem csodálom. Apunak a szülei kikészítették, mert hát egy anyósnak ez a dolga elvileg. De nem csodálom, mert engem is. Minden napja ugyanúgy telt, reggel elment fel a felszegre, de előtte kaptam egy pusztit, mindig a fejem búbjára. Egy kávé, két szivar, mert egy nem volt elég, három meg túl sok volt egyszerre és a ruhák hajtogatása. Minden nap kiválasztott valamit nekem is, általában valami rózsaszínűt azt hiszem ezért is utáltam meg egy életre ezt a színt. Azért hozta mert tudta, hogy kint töltöttem minden percemet a szabadban, mert ott csend volt és mindig vagy mocskosan mentem haza vagy úgy hogy össze volt már szakadva mindenem. Csak az volt a bökkenő, amit szerintem a tudatalattija neki is jelzett, hogy igazából csak kezdtem kinőni őket és valahogy szeretete volna rekompenzálni hogy nem volt mindig ott. Csak hogy, mint később megtudtam minden nap meglátogatta valaki – mindig ugyanaz a valaki– aki újra élővé tette őt mindennap a turkálóban, ahogy mindig is vágyott rá. Mert valljuk be, én túlságosan lekötöttem őt, apu meg nem eléggé. Most pedig mai napig ugyanaz az ember még mindig „életben tartja” csak, már nem ugyanúgy ahogyan 5 éves koromban a turkálóban, mostmár otthon. Már nem a kaland, izgalom és káosz bolondos világában, hanem abban, hogy minden nap attól retteg, vajon mikor jön haza? Hány sört ivott meg? 3-at vagy 7-et. Dühös-e a munkája miatt és vajon még mindig annak a nőnek látja-e, aki soha nem is volt? Kivéve viszont minden nap 2011 nyara kezdetétől, 13:48-kor, amikor az ebédszünete közepette meglátogatta. Furcsa, sokszor látogattam meg anyut de egyszer sem láttam őt ott. De ha egyszer mama azt

mondja akkor úgy is volt, nem? Na mindegy. Sokat gondolkoztam azon hogy apu vajon mennyire hibáztatja őt ezért? De hát hogyan is hibáztathatná apu őt a vágyaiért, azért mert élni szeretett volna? Hiszen ő nem volt mellette – ahogy később mellettem sem –, szóval nekem úgy tűnt, nem tanulta meg elsőre anyától, hogy a pénz nem ér annyit, mint az a bizonyos fényt adó ember az életedben, aki később én voltam az övében, de anya megtanította hogy a második esély nem mindig adatik meg. Mert a világ azt tanította apámnak, hogy minden áldás csak anyagi lehet, így alábecsülte az élet, a család és a nyugalom értékét. De az igazság az, hogy amit együtt tettem velem azt feldolgoztam volna, de az ami külön külön tőlük széthámozta az életem, az nem csak emlékekké vált – hanem belém égett teljesen. Apám sosem tanult meg szeretni csendesen. Vagy ordított, vagy hallgatott, mindkettő elviselhetetlen volt. Mintha minden hibámat személyes sértésként élné meg. Mintha az ő kudarcai az én létezésemben testesültek volna meg. Volt, hogy napokig hozzám sem szólt, máskor meg egyetlen szóval porrá zúzott. Nem emelt kezét, de néha azt kívántam volna, bárcsak azt tette volna – mert a csendjei, a közönye, a vállrándításai sokkal mélyebbre hatoltak. Egy gyerek nem tud mit kezdeni azzal, ha nem értik meg, de még rosszabb, ha észre sem veszik. Aztán egyszer csak elment. Nem volt búcsú, csak egy nap már nem volt ott a cipője az előszobában és az a bőr dzseki sem amit annyira imádott. Nem volt több magyarázat annál hogy ő megy fáért, mert egy 11 éves csak elhiszi, hogy oda megy valaki nyár közepén, nem? De mégis a leggonoszabb dolog amit tett az az volt hogy megtanított hogyan kell élnem nélküle, mégis elvárta hogy úgy tegyek mintha szükségem lenne rá. Igen, 11 éves voltam, mikor anyám munkát vállalt, hogy eltartsa minket és mamáékhoz kerültem. Eleinte úgy gondoltam, minden rendben lesz én kis naiv, de hamar kiderült, hogy nem így van. A nagyszülők nem értették, hogy találhatott új férjet magának amikor akkora "hárpia". Engem hibáztattak, hogy minden összezavarodott, mert egy gyerek mindent összezavar. Minden egyes nap úgy tűnt, mintha mamám és tatám szemében ott lenne a kérdés: „miért nem tudod jobban kezelni?”. De nem voltam más, mint egy kislány, aki próbálta megérteni a világot, amit igazából a felnőttek bonyolítottak el. Anya maradt. Mellettem, velem, nekem, együtt. De néha úgy éreztem, hogy nem teljesen értem. Mintha csak a teste lett volna ott, de a lelke máshol járt, vagy már elfáradt bennem. És ez egyszerre volt áldás és átok. Mert ő tényleg velem maradt, de az ő fájdalma is itt maradt. Nap mint nap kezdtem látni rajta a fáradtságot nem a testi fajtát, hanem azt, amit az évek hordoznak. Szeretett, ezt mindig tudtam. Csak épp a szeretete mellett túl sok volt a feszültség, a gyomorgörcs, a meg nem beszélt dolgok a múlt kísértése. Néha úgy tűnt, inkább próbálja túlélni velem az életet, mint élni velem. Néha úgy éreztem, haragszik rám. Talán azért, mert maradtam. Talán azért, mert emlékeztettem valamire, amit el kellett volna felejtene. De én azt hittem elfelejtette, amikor az új férje megjelent mostmár "itthon", nem a turkálóban. Amikor megismertem éreztem, hogy valami megváltozik. Már nem volt annyi hely kettőnknek, inkább csak anyának, de nekem az is elég volt. Láttam, ahogy egyre kisebb lesz mellette, ahogy már nem nevet ugyanúgy csak néha de akkor nagyon. Éreztem, hogy valami nincs rendben, nem is kellett kimondani. Nem beszélt velem úgy, ahogy kellett volna. Néha

hallottam, amit nem kellett volna. Láttam, amitől egy gyereknek nem szabadna félni. És akkor ott voltam én középen, két felnőtt történeteinek törmelékeiben, olyan voltam nekik mint egy napló ami folyton vissza vetíti nekik a múltat. Úgyhogy tényleg nem tudta elfelejteni, belátom. Én láttam. Láttam, hogy anya már nem az, aki valaha volt. Aki ruhákat hajtogatott, aki még tudott mosolyogni a semmin. De én sem voltam már ugyanaz, mostmár csak figyeltem. Vártam. Számoltam. Mikor jön haza apa? Mit hoz magával? Mit fog mondani? És amit nem mondtam ki, az mennyire fog fájni? És én ott voltam újra, középen, egy történetben, amiben csak a néma szereplő voltam. Aztán egy nap el kellett döntenem: maradok-e a szeretet nevében, vagy elmegyek a józan eszemért. Elmentem. 18 évesen elmentem. És hogy hova? Vicces, apámhoz. És ez volt a legnehezebb. Mert bár anya, apái részem minden hibájával együtt szeretett, és szeret ma is, nekem muszáj volt elmennem. Nem miatta. Az otthona miatt. A légkör miatt. Mert nem tudsz gyógyulni ott, ahol megtanultál csendben szenvedni. Mert a szeretet nem mindig elég, ha közben minden más szétmar. És azóta is büntudattal kelek, de végre tiszta levegőt veszek, nem szennyezett, nem félig tisztát, hanem tisztát. Mert néha az is szeretet, ha mész. Ha elengeded. Mert önmagadat is meg kell tanulnod szeretni és megmenteni. Tudtam, hogy ezzel fájdalmat okozok annak, aki végig ott volt. Azt hitte ott hagyom, hogy apámat választom. De ez nem az a választás volt, ez most rólam szólt. De a szeretet nem azt jelenti, hogy mindent elviselsz. Hanem azt, hogy annyira szereted magad, hogy kimondod ennyi elég volt, én én ezt ki mondtam anya helyett is. És anyát is annyira szeretem, hogy azt kívánom, bárcsak látná magát olyannak, amilyennek én látom nem annak, akivé ő tette saját magát, hanem annak, akivé én tettem. Az elsők mindig a legnehezebbek. Az új hely, az új férj, a bizonytalanság, ami mindent átszőtt, mint egy sűrű köd. De akkor született valami új bennem. És nem csak. 2022 nyarán született meg az a valaki akiről akkor még nem tudtam hogy két évemet rá fogom áldozni és nem bánni. Mert amikor megtudtam tiszta véletlenül hogy érkezni fog akkor megijedtem. Anya nagyon szeret és nagyon szeretett, szereti a gyerekeket de nem a gyereknevelés az erőssége. Ezért átvettem. Vagyis inkább erőltették. 1 hónapos volt amikor anya először hagyta otthon velem egyedül, én meg azt sem tudtam hogyan kell egy pelenkát feladni rá. Ezért fordítva adtam rá. Amikor pedig hazajött este anya akkor én voltam a felelőtlen, a buta és sok más szinonimája. Pedig még csak el sem magyarázta hogy hogyan is kellene azt. Csak elment mint ahogy azelőtt apu is. Van egy kis dolgom majd jövök. A faluban már kezdték azt hinni hogy ő az enyém. Amikor kimentem az utcára akkor azt kérdeztek hogy: "Jaj a kisfiadat kivel hagytad otthon?" Idegesített ezért a válaszom mindig az volt hogy: az anyjával. Mert ez volt az igazság. Két évig én voltam az, akinek szeretnie kellett pluszban is, miközben még magamat sem tudtam rendesen szeretni. Nem akartam, hogy megszülessen. Nem azért, mert őt nem akartam hanem mert tudtam, milyen világ várja. És rettegettem attól, hogy neki is majd túlélni kell, nem élni. En voltam az, aki anyává vált anélkül, hogy valaha is akartam volna az lenni. De a legnagyobb ajándék amit tőle kaptam az az volt hogy mostmár minden vágyam anyának lenni. Miatta. Haragudtam érte, nem rá, hanem a helyzetre, az igazságtalanságra, hogy valaki, aki még a saját gyerekkorát sem élhette meg, máris felelősséget kap valaki

máséért. Féltékeny voltam a jövőjére, amit neki még meg lehet menteni, miközben az enyémet már elmosták azok az évek, amiket mások döntései írtak felül. De aztán megszületett. És a világ, amit addig ismertem, széthullott, de ezúttal egy olyan dolog miatt, amiért érdemes volt darabokra esnie. És valami bennem végérvényesen megváltozott. Mert az ő sírása nem csak a csendet törte meg, ami nem is volt, hanem a falakat is, amiket magam köré építettem. Ő volt a zaj, ami elnémította a fejemben a múltat. A kis keze, ami akkor is kapaszkodott belém vagy épp a hajamba, amikor én magamba sem tudtam. Mert abban a pillanatban, amikor először a karomban tartottam, a harag nem tűnt el, csak átalakult: féltéssé. Törődéssé. Egy olyan szeretetté, amit nem tanítottak, nem kaptam, mégis ösztönösen jött valahonnan mélyről. Nem voltam készen rá, mégis mindenem odaadtam. A fáradtságom, az időm, a lelkem darabjait, a reményt, amit magamra nem tudtam költeni, neki mindent odaadtam, mert nála jó helyen volt. Ő volt az egyetlen, akinek adni nem fájt. Két évig én öltöztettem, altattam, ettettem, tanítottam beszélni, és közben újra kellett tanulnom élni is, de most már miatta is. Minden nap, amit tőlem elvett az élet, én neki adtam vissza. Minden energiámat, amit sosem kaptam meg, neki adtam oda. És ő, valahogy ezt vette a legkomolyabban. És most, most már nem vagyok ott. A mentális határait húzták meg az indulás idejét. El kellett jönnöm, mielőtt végképp elmerülök. És mégis minden percben ott vagyok vele. Nem testben, de lélekben. Ott vagyok a játékában, ha nevet, mert én tanítottam meg nevetni, még ha én akkor már rég elfelejtettem, hogyan kell, ő visszahozta. Ő ott maradt, abban a világban, ami nekem már nem biztonság, de neki még igen. És én nem szakíthatom ki onnan, nekem most az a dolgom, hogy őt ne szakítsa szét az élet. Úgy vigyázok rá, mint egy árnyék a háta mögött, nem látszom, de nélkülem esne másképp a fény, ami nekem fullasztó volt, neki most még az otthon. És én nem rombolhatom le az ő világát csak azért, mert az enyémet ott építették fel félig romokból. Hogy mi a legszebb az egészben? Hogy az, akinek én adtam minden erőmet, most nekem ad vissza mindent, amit még nem is tud. Egy ölelésben, egy nevetésben, egy majdnem kiejtett szóban. Mert ő nem tudja, mennyit tett értem. Most, már ő ad vissza nekem mindent, amit soha senki más nem tudott. A hangjától megnyugszom, a mosolyától megnyílok, és amikor kimondja a nevem vagy legalább megpróbálja, abban több szeretet van, mint amit valaha meg tudtam fogalmazni. Ő nem tudja, de a létezésével írta újra bennem azt a szót, hogy otthon. Ő az én bizonyítékom arra, hogy a szeretet néha nem ott kezdődik, ahol akarjuk hanem ott, ahol leginkább szükség van rá. És ott volt, bennem volt, rengeteg. És ő lett a részem, amit már nem lehet leválasztani, bár nem az enyém a szó szoros értelmében. Van benne belőlem is. Ő a legszebb bennem, ami nem egészen az enyém. A legerősebb indokom arra hogy jobb legyek. Mindig arra törekedtem hogy hallgassak arra a részemre, amelyik azt súgja több vár rám odakint, igaz 6 évesen azt jelentette hogy a kertben vagy épp a gyümölcs fák közt, ma pedig már teljesen más jelentést kapott. De azért vagyok olyan, amilyen, mert végignéztem, ahogy gyerekként minden széthullik, és azóta is próbálom összerakni. Ezért vágyom az ismeretlenre. Ezért költöztem el 18 évesen, még akkor is, ha fogalmam sem volt, képes vagyok-e megállni a saját lábamon. De valójában milyen csodálatos ez mindezek ellenére a

nosztalgia annak a bizonyítéka, hogy olyan életet élsz, amire büszke lehetsz. Mekkora kiváltság, ha a saját emlékeid után vágyakozol még ha nem is azok, amelyekről az emberek kérdeznak, mikor azt mondják: „mesélj a gyerekkorodról.” Én újra és újra átélem őket, mert amennyit számít ezek formáltak engem. Szóval talán mégsem utálom annyira azokat a betűket. Mert bármi is rakott össze engem, marha jól csinálta. Anya szeretete, apa haragja. Anya őszintesége, apa egója. Anya kedvessége, apa bosszúvágya. Anya törődése, apa mélysége. Anya tisztasága, apa függőségei. Anya ereje. apa hidegsége. Anya kitartása – mind, egy testben. Az aputól kapott lojalitásom benne tartott a helyzetben, amiből az anyu felőli józan eszemnek már rég ki kellett volna hoznia. De mit tudtam volna tenni? Hisz mindannyiunkban él egy szikrányi vágy, hogy megmentünk a világot, talán ezért vagyunk itt. De megtanultam nem baj, ha csupán egyetlen embert mentesz meg. És az is rendjén van, ha az az egy ember te magad vagy. Mert mindannyiunknak szüksége van arra, hogy valaki, akár önmaga, megmentse. Nem várhatod meg, míg minden rendben lesz ahhoz, hogy élni kezd az életed. Élvezd azt, ahol most vagy. Senki sem mondja el, hogy a bátorság gyakran pont olyan érzés, mint a félelem. Mert amikor a tetteidet félreértik, és már nincs hatalmad afölött, hogyan látnak mások, csak ott marad a mellkasodban az a fojtogató érzés az örökös félreértettség csendes sajkása. Most már értem, hogy nem azért törtek össze, hogy örökre darabokban maradjak, hanem hogy megtanuljam nem minden törés végzet, van, ami forma. És ezek a repedések lettek bennem az ablakok, ahol beáramolhat a fény. Az anyám csendje megtanított figyelni a kimondatlanra. Az apám dühe megtanított hinni a szelídségben. Az elveszettségük megtanított keresni magamban azt az otthont, amit ők sosem tudtak teljesen megadni. Nem lettem keményebb, inkább puhább, érzékenyebb, de nem törékeny. Most már tudom nem az határoz meg, amit elvettek, hanem amit magamnak megtartottam. Azt, hogy tudok szeretni. Hogy nem vagyok keserű, csak mély. Hogy nem vagyok eltört, csak megélt. Hogy nem vagyok elveszett, csak más irányba indultam el, és nem vagyok elkésve csak másra töltöttem azt az időt amit mások a gyerekkorukra. Tíz év múlva nem a siker képeit látom magam körül, hanem nyugalmat. Azt, hogy úgy tudok jelen lenni valaki életében, ahogy nekem nem mindig tudtak. Azt, hogy a gyerekeim nem tanulják meg túl korán, hogyan kell túlélni és azt hogy nem is muszály. Azt, hogy amikor majd rám néznek, nem csak azt látják, aki megküzdött, hanem azt is, aki megbocsátott másoknak, de legfőképp önmagának mert elment. Tíz év múlva egy otthonban látom magam nem, nem egy épületben, hanem egy érzésben. Egy helyen, ahol önazonos vagyok, körülöttem emberek, akiket nem félelemből tartok magam mellett, hanem mert választjuk egymást nap mint nap. Egy munka, ami nem csak kenyér, hanem álom vált valóra. Egy élet, ami nem menekülés a múltból ahol folyton vissza kell nézni hogy üldöz e valaki, hanem haladás a jövő felé. Egy család, amit nem muszájból nevelek, hanem szívem teljes szeretetéből. Életemben most válaszolok először erre a kérdésre őszinten. Ki lettem? Egy emlékekből, sebekből, reményekből épült ember. Aki nem akar már semmit bebizonyítani senkinek, csak élni úgy, hogy a csendje többé ne legyen kiáltás, hanem béke. És ez minden, amit valaha kértem a világtól. És most, hogy végignézek mindezen, a szereteten, a haragon, az elhagyottságon, a túlzott ragaszkodáson, a csendeken, az üvöltésekben kimondatlan szavakon, rájövök, ezek mind én vagyok. Nem azért lettem

erős, mert nem volt más választásom, hanem mert minden gyengeségem újra és újra emlékeztetett arra, hogy meg kell tanulnom felemelni magam. Egy ember, aki már nem sajnálja, amit átélt. Aki nem titkolja, hogy honnan jött, mert tudja, mekkora dolog volt nem ott maradni egy helyben. Egy ember, aki nem a fájdalmakból él, de emlékezik rájuk, mert azok vezették a fény felé. Egy ember, aki tudja lehet, hogy nem így kellett volna történnie, de így lettem az, aki végre képes szeretni az élet minden sugarát, a rosszat is, a jót is, a fájdalmat és a boldogságot is. Az életet. A fájdalom megtanította látni mások fájdalmát, a hiány megtanította megbecsülni, ami megadatott, a zűrzavar megtanított a belső csendre figyelni. Ezért a múlt nem bilincs lett rajtam, hanem alapzat. Nem fogva tart, hanem hordoz tenyerén. És most már tudom az, hogy mennyi szeretetet tudok adni másoknak, nem attól függ, mennyit kaptam, hanem attól, mennyi teret adtam magamnak a gyógyulásra. Ma már nem a túlélés vezérel, hanem az élet.